

Németh Ilona

Budapestre vonatkozó ujságcikkek				Osztályozás	
Szerző: <i>Budapesti jegyzetek</i>		Tárgy: <i>NYELVTÁR Főr. k. s. luf: 021.62</i>			
Cím: <i>Gondolatok a könyvtárban...</i>		Hely: <i>23. sz.</i>			
Forrás: <i>Élet. Nap</i>		Idő: <i>1957</i>			
		Személy:			
		Helyszám: <i>23. sz. fiók</i>			
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)		

Közp. nyomt. XX. cs. 2

~~Az illatosított könyvtár nemrég még arról volt „híres”, hogy könyvtárosai jöttek-mentek, cserélődtek. Ugy is lehetne mondani: „megszöktek”. Az igazsághoz tartozik: korántsem azért, mert sok munkájuk volt, hanem mert a környék idejára lakói közül kevesen látogatták a könyvtárat. Ugyanis a múltban, amikor még az emberek nagyrészenek olyan gondjaik voltak, hogy este mit iálaljanak a családnak vagy a gyermekek lyukas cipőit hogyan javíttathatják meg, nem jutott eszükbe vagy legalább is ritkán s kevés embernek, hogy könyveket olvas-~~

sanak, műveljék magukat.
Itt a könyvtárosok feladata az lett volna, — ami nehezebb oldala a dolognak — megtanítani, megszerettetni az olvasókkal, a szép, a jó, igaz könyveket. Ezt a könyvtárosok ritkán választották. Inkább igyekeztek „elkerülni” onnan. Végül Bognár Jánosné helyezték a könyvtárba. A csupa derű, vidám barna asszonyka vállalkozott erre a munkára. Egyetlen érdeklődőt sem enged el anélkül, hogy meg ne ismerkednék annak munkájával, míg ki nem deríti milyen könyv érdekelné legjobban.

A minap a könyvtárba egy rendőr nyitott be. Először fel-álá sé-tált, nézegetett, aztán megszólalt:
— Elvtársnő! Valami nagyon könnyű, érdekes könyvet szeretnék olvasni — de nem „politikusat” — hiszen úgys nagyon el vagyok mélyülve a szeminárium anyagában. Pihenni szeretnék.
— Mit tanul? — kérdezte a könyvtárosnő kedvesen.
— A párttörténetet, első évfolyamon.
Bognárné nem sokat gondolkozott, s már hozta is Szokolov: „Szik-rák” című könyvét. Két hét múlva ismét megjelent

a könyvtár új olvasója.
— Köszönöm elvtársnő! Nagyon jó volt a könyv. Le sem tudtam tenni a kezemből, míg el nem olvastam. A szemináriumi anyagomat is jobban megértettem belőle. A mult hetekben a konferencián alig engedtem szóhozjutni a többieket, pedig igen szűkszavúnak ismernek... Volna azonban egy kérésem. Ha már nekem ilyen „kedvemre való” könyvet talál, próbálgon a feleségemnek is adni egyet, mert ő aztán igazán nem szeret olvasni.
A könyvtárosnő eltűnt a polcok között. Gondolkozott egy kicsit. Közben

már vette is le a polcra Móríc Zsigmond: „Ar-vácska” című könyvét. A rendőr elvtárs nem is kérdezett többet, csak eltette a táskájába és búcsúzott. Azóta nem egyszer tért be a könyvtárba azzal, hogy neki ugyan van olvasnivalója, de a felesége folyton zaklatja könyvért.
Ez a kis példa, amit elmondtunk, csak egy a sok közül. Bognárné elvtársnő jól ismeri a könyvek tartalmát. Az olvasókkal hosszasan elbeszélget, mindaddig, amíg ki nem kutatja, milyen könyvet adhat kezükbe. Igy bizony, aki egyszer könyvet kér Bognár elvtársnőtól,

rendszeres olvasója marad a könyvtárnak. Akad olyan látogató, aki nemcsak az olvasás örömeit szereti meg, hanem azt a hivatást is, hogy minél több emberrel ismertesse meg az olvasás nagyszerűségét.
Bognárné egyre inkább megszerette munkahelyét. Elmenésre nem is gondol. Hiszen a környék lakói már annyira megszerették a könyvtárost, s a szép, jó, igaz könyveket.
Németh Ilona